

Збігають дні, й нічого вже не треба.
Струхлявіли бажання, мов колоди.
Сокирами — все ближче — з бганок літа —
Мисливці люті — й на всі кутні — дрібно.

Ще око вирізняє куби, ромби,
Що укладаються драбинками мелодій.
Душа — потойбік неладу і ладу.
Та плівка — тоншає — й водночас, ніби грубне.

Єдине слово — й за стіну — потроху.
Й немає ані радості, ні страху,
Лиш перебої серця невеличкі

Від шерехів, що — зламани гіллячки,
Маленьких втіх пригаслий привілей
У колі, куди всесвіт проваливсь.